

HI HA UN PAÍS DE CONTE DE FADES a tocar del desert i on la gent és molt rica i molt civilitzada. Es veu que allà tothom té dret a una segona oportunitat i que a més, les oportunitats t'arriben quan més ho necessites.

Els edificis són nets i alts i brillants i hi ha tot un univers de coses misterioses, desconegudes i bones per descobrir-hi.

Hi ha un país que no coneix però que, la veritat, ha de ser meravellós, que no té conveni d'extradició amb Espanya però sí molts diners i molts contactes amb les altes esferes (podrides i corruptes) d'aquí.

En aquest meravellós país, però, no us enganyeu, com aquí, hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona i que ningú no em torni a repetir mai més

que la justícia és igual per tothom, perquè no, no i no, jo no me'l crec.

La justícia universal o divina, la que no depèn dels homes potser, però la que depèn dels homes i de les dones

La pasta és la pasta, la monarquia és la monarquia i la baixesa humana dels que roben sent rics no té nom... bé, de fet, sí que en té: baixesa humana.

està perduda. Sincerament i lamentablement perduda.

En aquest país es preparen noves oportunitats només per segons qui i tot és brillant i alt sí, i baix i brut també i perpètuament podrit, com aquí.

El país es diu Qatar. El Barça el porta a la samarreta però tant hi fa. La pasta

és la pasta, la monarquia és la monarquia i la baixesa humana dels que roben sent rics no té nom... bé, de fet, sí que en té: baixesa humana.

Crec que no hi ha res més miserable que ser ric i estar protegit per una corona ronyosa i vergonyosa i aprofitar-te d'aquesta situació per acumular pasta, robar als que se suposa has de protegir i estar tan tranquil perquè, oh i tant que sí, podràs marxar en primera classe cap a un país de conte de fades on et pagaran una pasta gansa per fer veure que treballes.

Em sulfura. Tota aquesta pantomima per espectadors imbècils (nosaltres!) em sulfura profundament.

Alguns em direu que no és problema nostre. Que els catalans no en

tenim de Reis i que, ara que serem independents, tot això no ens ha de preocupar. I jo us dic: encara no ho som d'independents i això va per llarg (i no us penseu que això no em sulfura perquè sí, em sulfura i molt!) i ens agradi o no, seguim pagant la pantomima i seguim deixant que ens tractin com a imbècils mentre alguns marxen camí de Qatar.

Em fa tanta vergonya aliena tota aquesta baixesa humana que sincerament els diria: mira, tanqueu el teatre, no perdeu més el temps als jutjats i fent veure que investigueu i que són tocables... perquè no ho son, perquè no els passarà res i estem perdent temps i diners tots plegats.

A Qatar? Doncs a Qatar! Que se'ls quedin tots, del primer a l'últim i que ens deixin en pau, que ja n'hi ha prou.

CULTURA

Joan Sala Vila

Los rípios de Francisco Barbachano

Les tres dimensions de les runes

L'escultor Emili Armengol amb una lliçó artística magistral ens convida a un viatge gairebé de caràcter sideral per l'espai filosòfic del pensament històric a través de la interpretació del significat dels signes bàsics de l'escriptura dels celtes, dels vikings i de les tribus germàniques. Un signes bidimensionals que l'escultor ha traduït a tridimensionals, donant-los el valor afegit del pensament portat a vivència. L'exposició que presenta a la Sala d'Exposicions del Centre Internacional d'art La Rectoria, de Sant Pere de Vilamajor, consta de dues parts: una els vint-i-quatre signes de l'alfabet en dues dimensions i l'altra la que converteix els signes en tres dimensions. La primera podríem interpretar-la com l'estudi del treball a realitzar i la segona com el treball artístic acabat. Una característica fonamental rau en el fet que l'escultura ens ha de portar a una vivència que comença en el signe i acaba en el sentiment després de meditar el pensament. No es tracta d'un alfabet fred, sinó d'un alfabet provocador de curiositats vitals. La perfecció de les peces escultòriques, en les que el bronze, l'acer inoxidable i el corten actuen de base, és

el primer pas necessari per a una altra perfecció que la trobarem en la introspecció i assimilació interior. L'art, inspirat en les cultures nòrdiques, que crea Emili Armengol, és l'equilibri matèria-esperit, que parla i camina en una direcció sublim. És curiós que les runes en els celtes siguin el principi d'una vida i en la nostra cultura signifiquin el final, les restes. El tot en el tot i la comprensió del ser i no ser.

XAVIER SOLÁNAS

Si hay algo que me repugna es el show del caso Nóos donde el Duque Urdangarín, armó un día la de Dios.

Parece que pintan bastos imputando a la infanta; pero que nadie se alarme que aquí no pasará nada; por grande que pueda ser, la suculenta tajada.

Que la familia real se vea involucrada en temas de corruptelas es, por sabido se calla, vergonzoso, denigrante, y la vergüenza de España.

¿Quién nos tomará en serio si hay dudas de honestidad: entre una infanta y un duque, de la Familia Real?...

Vergonzoso culebrón real

Cosmètica de l'enemic

Un autèntic regal. Els amics del teatre van viure intensament una dramaturgia profunda, conceptualment plena i artísticament gairebé perfecta amb el treball dels actors Lluís Soler i Xavier Ripoll. El teatre de Can Rajoler, de Parets del Vallès, es convertí en una aula universitària per rebre una lliçó magistral sobre crítica de la història. Cosmètica de l'enemic relaciona dues paraules amb conceptes distants però metafòricament molt expli-

cits. La cosmètica té per finalitat enaltir la imatge externa de la persona, enemic representa el contrari del jo. L'obra de l'escriptora belga Amélie Nothomb a través una narrativa metafòrica ens porta a descobrir la veritable imatge del culpable. L'actor, Lluís Soler, que es presenta a l'aeroport on esperava l'avió Xavier Ripoll, esdevé la veu de la consciència que amb un llenguatge extraordinàriament simbòlic condueix l'interlocutor, que

busca mil subterfugis per alliberar-se de l'intrús, a reconèixer que és ell el personatge dibuixat en el que s'autoinculpa d'unas fets que no ha comès. He de confessar que durant un espai important de l'obra em pensava que es tractava d'un diàleg entre un psicòpata i una persona normal que s'havien trobat casualment. Però una sèrie de detalls em van demostrar que un d'ells era la veu de la consciència que perseguia arreu el culpable

d'accions criminals. Una veu de la consciència que fonamentava filosòficament els seus plantejaments i distingia perfectament la llibertat en vida i la llibertat de la mort. La representació de l'obra amb els espectadors a quatre bandes li va donar un caràcter més convincent de lliçó magistral a la representació excel·lent dels dos actors.